

Тилля О.О.,

студентка III курсу кафедри культурології
ВП «Миколаївська філія КНУКіМ»

Науковий керівник: Калініна Л.А.,
кандидат педагогічних наук, старший
викладач кафедри культурології ВП
«Миколаївська філія Київського
національного університету культури і
мистецтв», м. Миколаїв

СОЦІОКУЛЬТУРНІ АСПЕКТИ СУЧАСНОЇ АНІМАЦІЇ

Орієнтація на гуманізацію та гуманітаризацію соціальних зв'язків у сучасному суспільстві, посилення уваги до потреб та можливостей самовираження кожної людини, зумовили поглиблену увагу до форм та методів анімації як складової дозвілля.

Це актуалізує необхідність пошуку інноваційних підходів до здійснення ефективної соціалізації сучасної людини, аналізу теоретичних положень і практичних способів посилення впливу такого явища як анімація на розвиток і дозвілля людей різних вікових категорій.

Соціально-культурна анімація – це один з найбільш інтенсивно розвиваючих напрямків сучасної соціально-культурної діяльності, який передбачає реалізацію програм творчої реабілітації, активного культурно-розвиваючого відпочинку, соціально-психологічної консолідації суспільних груп на основі цінностей культури. Це особливий вид соціально-культурної діяльності громадських груп і окремих індивідів, що ґрунтується на сучасних технологіях (соціальних, педагогічних, психологічних, культурно творчих та ін.), які забезпечують подолання соціального та культурного відчуження [8, с. 19].

Головними завданнями анімації у сфері дозвілля багатьма вченими підкреслюється створення умов, спрямованих на розвиток (соціальний, духовний, фізичний) людини, а також вияв і використання соціально-культурних технологій та методів, за допомогою яких можна сприяти подоланню негативних проявів та особистісному удосконаленню.

Анімація є молодого галуззю науки, що сформувалась на перехресті гуманістичної психології, соціальної психіатрії, соціально-культурної діяльності та педагогіки. Незважаючи на досить різні тлумачення поняття "анімація", вченими наголошується на іноваційності цієї технології, на її спрямуванні на процес оптимізації між групових та міжособистісних взаємовідносин, головними засобами покращання якого є духовне спілкування, духовне просвітництво та духовне подвижництво.

Головними завданнями анімації у сфері дозвілля є створення умов, спрямованих на (соціальний, духовний, фізичний) розвиток людини, а також вияв і використання соціально-культурних технологій та методів, за допомогою

яких можна сприяти подоланню негативних проявів та особистісному удосконаленню.

Термін “анімація” вводить до наукового обігу на початку ХХ ст. у Франції, що обумовлюється прийняттям закону про створення різноманітних асоціацій та добровільних об’єднань і трактується як діяльність, спрямована на провокування й посилення інтересу до культури та художньої творчості. У 1987 р. у Франції створено Національну асоціацію *Семéа* (*Centre d’Entrainement aux Methody d’Education Active*), яка має мережу територіальних асоціацій, що пропагують ідеї активного соціального виховання і складається з представників виховних, медичних, культурних та соціальних організацій.

Основними напрямками роботи *Семéа* визначено добровільну, волонтерську анімацію; професійну анімацію; діяльність, спрямовану на суспільну та професійну інтеграцію населення; діяльність, спрямовану на пропаганду здорового способу життя та зміцнення здоров’я; роботу з інвалідами; підготовку та перепідготовку аніматорів [2, с. 68].

Соціалізація трактується нами як багатогранний і складний процес, пов’язаний з оволодінням особистістю знаннями, суспільним досвідом, формуванням загально-цивілізаційних ціннісних орієнтацій, засвоєнням норм, принципів і правил людського співжиття, актуалізацією особистісного життєвого і професійного самовизначення, що сприяє формуванню власної соціальної позиції й передбачає успішну інтеграцію в соціальне середовище та реалізацію себе як активного творчого суб’єкта соціальної дійсності [1, с. 118].

На думку французького дослідника Р. Торайя, анімація має охоплювати усі сфери життєдіяльності молоді людини і формувати її загальну культуру. Вона покликана формувати у молоді людини віру в свої сили і можливості, активізувати процеси самопізнання, само визнання, самовиховання, формувати гуманний стиль відносин у суспільстві [1, с. 85].

Сутність та природу соціально-культурної анімації визначає виявлення та подолання різноманітних форм соціальної дезадаптації. Дослідниця Н. Ярошенко обґрунтувала та запропонувала поняття “соціальна смерть” особистості, що зводиться до руйнації соціальних зв’язків між людиною та суспільством [3, с. 112].

З цієї точки зору соціально-культурна анімація виступає як антитеза соціальному вмиранню людини. Вченим наголошується, що перешкоди, які виникають на шляху соціально-культурної взаємодії, зводяться не до зовнішніх обставин (соціального стану, посади, матеріального забезпечення тощо), а до комплексу психологічних бар’єрів, які й призводять до соціальної дезадаптації. Тому специфічним завданням аніматорів є не усунення фізичної вади у людини (цим опікуються фахівці медико-біологічної реабілітації), не зміна соціально-культурного статусу клієнта (це робота служб соціального захисту), а створення особливих психолого-педагогічних та соціокультурних умов, які сприяють подоланню психологічних перешкод на шляху до соціально-культурної взаємодії [3, с. 40-41].

До функцій соціально-культурної анімації відносяться наступні функції:

- функція релаксація – відновлення витраченої енергії, психосоматичне

розслаблення, відпочинок, емоційна розрядка;

- комунікативна функція – спілкування і взаємодія;
- когнітивізація – відкриття нового;
- креативізація – творчий розвиток у дії, в русі.

Підкреслюючи творчу природу діяльності аніматора і необхідність формування нових професійних якостей аніматора, слід зробити акцент на “харизматичних” якостях і здібностях, а саме: можливості аніматора впливати на вихованців, надихати, активізувати їх участь у процесі спілкуванні тощо [6].

Проведений теоретичний аналіз наукових джерел, дає можливість зробити висновок про те, що анімація є надзвичайно потужним соціалізуючим засобом у здійсненні культурно-дозвілєвої діяльності. Науковий інтерес визначається, перш за все, феноменальністю явища анімації як діяльності, направленої на формування та розвиток внутрішнього світу людини.

Список використаних джерел

1. Тарасов Л. В. Социокультурная анимация: истоки, традиции, современность / Л. В. Тарасов. – М.: ЦСА «Одухотворение». – 2008. – 129 с.
2. Ярошенко Н. Н. Социально-культурная анимация: Учеб. пособие / Московский гос. ун-т культуры и искусств. Рязанский заочный ин-т (филиал). – М., 2000. – 109 с.
3. . Ярошенко Н. Н. Социально-культурная анимация: Уч. пособие. Изд. 2-е. – М., 2005. – 126 с.

Тимченко М.С.,
студентка IV курсу факультету менеджменту і бізнесу ВП «Миколаївська філія КНУКіМ»

Науковий керівник: Єрмолаєва Г.А.,
кандидат педагогічних наук, доцент кафедри інформаційної, бібліотечної та архівної справи ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв

МИКОЛАЇВ У СМАРТФОНІ: АНАЛІЗ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ МІСТА

«Держава у смартфоні» – це частина розвитку електронного урядування України. Концепція E-government як один з напрямків розвитку держави з’явилася ще у 2010 році, коли Кабінет Міністрів України схвалив Концепцію